

tallet anviste Vej: Ophævelse af den gamle, prostituerede Kasse og Oprettelse af en ny“, ligesom Mindretallet ikke er „sikkert paa det grundlovmæssige i den Ordning, at have faaet Sparere til at indskyde i Tillid til Sparekasselovens Sikrings- og Ansvarsregler og bagefter at indføre en Nedskrivningsregel med tilbagevirkende Kraft“. Mindretallet tvivler endvidere paa, at Kassen virkelig kan siges at være solvent ved de foreslaaede Nedsættelser o. s. v. Mindretallet er derfor principalt for at nægte Forslaget videre Fremme, idet han „erklærer sig rede til paa et nyt og bedre Grundlag at medarbejde paa at sikre Debitorernes Stilling, at skaffe Sparerne en hurtig Udbetaling af deres Tilgodehavende og at sikre de mindre Sparere ved et begrænset Statstilskud, for saa vidt der herfor kan findes en Form, der ikke skaber et mere byrdefuldt Præcedens, end Statskassen og Landets Kredit kan overkomme“. Subsidiært stillede han forskellige Ændringsforslag, saaledes et Forslag om, at „alle Konti indtil 100 Kr. overføres uden Afkortning til den nye Afdeling, og at paa Konti indtil 2,000 Kr. overføres de første 100 Kr. til den nye Afdeling uden Afkortning“, og endvidere, at Personer, der ere alderdomsforsørgelsesberettigede, skulle have udbetalt en aarlig Rente af det Beløb, hvormed deres Indskud blive nedsatte. Disse Ændringsforslag toges tilbage.

Ved Behandlingen i Landstinget undergik Lovforslaget en væsentlig Omdannelse, idet Landstinget — efter Forslag af hele Udvalget — vedtog en Ordning, der i det Hele og Store var den, som senere blev til Lov. Hoveddivergenspunktet i Udvalget var Spørgsmaalet om Hjælpen fra Staten, idet Udvalgets Mindretal (Brandes, Dalsgaard, Falbe-Hansen, Frandsen, Madsen-Mygdal og Rasmussen) holdt paa de af Folketinget vedtagne 4 Mill, medens Flertallet (Højre og Frikonservative) ikke kunde gaa ind herpaa. Af dette Flertal var i Udvalget opstillet et Forslag, gaaende ud paa, at hvis Sparekassen var villig til at afgøre sit Mellemværende med Smøreksporthforeningen derved, at denne betaler 1 Mill. Kr. til Sparekassen, giver Staten Afkald paa den 1½ Mill. Kr., som den fungerende Finansminister J. C. Christensen i Juni 1908 udlaante af Statens Midler til Justitsminister Alberti til Sparekassen. Men en saadan Forringelse af Statstilskudet kunde Mindretallet ikke tiltræde. Man enedes saa om at lade hele Spørgsmaalet om Statstilskud ligge til mulig Afgørelse i et Fællesudvalg, med andre Ord: Udvalget enedes om at indstille til Vedtagelse et Forslag til en Ordning som den angivne, uden at der foreløbig optoges noget deri om et Statstilskud. (Det oplyses endvidere i Betænkningen, at der indenfor Flertallet var Dissens om, til hvilken